

Internats a internet

La història. En algun indret de Ianquilàndia, ara mateix. Un grup de nois i noies, de mares i pares, estan penjats, navegant a tothora per internet, gaudint i patint les conseqüències de les "noves tecnologies".

La pel·lícula. Hi ha dos tipus de pel·lícules: les senzilles i humils, i les pedants i (aparentment) complexes. *Hombres, mujeres y niños* pertany per voluntat pròpia al segon tipus. El canadenc Jason Reitman (Montreal, 1977) adapta la novel·la homònima de Chad Kultgen per etzibar un sermó sobre la solitud, les inevitables insatisfaccions personals, sobretot quan són (in)compartides en família, i de com el navegar compulsivament per internet, amplifica solituds i traumes. Per tant, el discurs de Reitman sona a l'Apocalípsi segons sant Jason. El melodrama (d'això va la pel·li) s'obre amb la sonda Voyager navegant per l'espai sideral fregant els anells de Júpiter. I una *veu en off* (Emma Thompson en la versió original) abocant una salmòdia finisecular sobre la petitesa del Planeta Blau que va dir Carl Sagan, allà per la dècada dels noranta. És evidentíssim que el divulgador científic Sagan res té a veure amb el fulletó que ha orquestrat el conservador cineasta Reitman al voltant d'un estol d'homes, de dones i d'adolescents (¿a què ve dir nens, segons el títol?), que no s'aclareixen gens ni mica en no confondre amor amb

sexe, amistat amb conveniència, el *famoseo* en les xarxes amb la prostitució, que la solitud compartida no és sinó que això: solitud encara més patètica. Per tant, *Hombres, mujeres y niños* obre una vivisecció del cos social gens amable. Seria una opció respectable si no fos que la tanca amb un *happy end* digne, per dir-ne alguna cosa prou caritativa, pròpia de la Conferència Episcopal Espanyola. I la pregunta final: ¿on queda el Jason Reitman de *Young Adult*? Miratges.

Hombres, mujeres y niños

Director: Jason Reitman.
Intèrprets: Adam Sandler,
Judy Greer. EUA, 2014.
116'. JC Alpicat, Lauren
Lleida. 12 desembre.

El tema. Cal ser tolerants. I què vol dir tolerar? Qui perdona la vida a qui?

La imatge. Els passadissos de l'institut escolar transitat per individus penjats de les pantalles del mòbil, les tablets i...

La frase. "No tinc amics en la V.R.", sosté el suïcida Tommy davant el psiquiatre. Val a dir que V.R. significa Vida Real. O tindre un milió d'amics...virtuals.

La recomanació. Aficionats als melodrames més o menys psicossocials.